

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην»· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαίστειον τοῦ *Ἀντι-οικουμενισμοῦ*, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς *Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως* καὶ *Ἀποτειχίσεως*, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Πατρῴου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτειχισθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν *ἀφύπνισιν* αὐτήν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν»· «ἵνα καὶ ἐκποδῶν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος»· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιοῦ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

Μικρὸς Σχολιασμὸς εἰς Μεγάλα Γεγονότα*

«Δὲν εἶναι ὀρθὸν
νὰ περιγελοῦμε τὴν καλὴν ἀγωνίαν τῶν πιστῶν·
ν' ἀναπτύσσονται ἐκκλησιαστικὲς δημόσιες σχέσεις
γιὰ κοντόθωρες διεκδικήσεις
μὲ δικαιολογήσεις ποὺ δὲν πείθουν·
ν' ἀνανεώνεται ἢ ἀναβαθμίζεται
τὸ προφίλ ὀρισμένων ἐκκλησιαστικῶν ταγῶν·
νὰ μὴ λέγεται ὅλη ἡ ἀλήθεια·
νὰ σκανδαλίζεται δίκαια τὸ μικρὸ ποίμνιο·
ν' ἀναμένεται βοήθεια ἀπὸ καταδικασμένες ἐξουσίες
γιὰ κοσμικότητα, ἀλλοτρίωση, ἔπαρση
καὶ ἀντιευαγγελικότητα»

Τοῦ Ἀγιορείτου Μοναχοῦ Μαυσέως

Η ΠΡΟΣΦΑΤΗ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Βενεδίκτου 16ου στὸ Φανάρι καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου στὸ Βατικανὸν δημιούργησαν πολλὰ σκέψεις, σχόλια, ἀνησυχίες καὶ φόβους.

Ἐπὶ τῆς διαφόροι λόγοι. Ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ καθησυχαστικοὶ καὶ ἐνθουσιώδεις, γιὰ συναντήσεις ἱστορικὲς καὶ σημαντικὲς καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη διαμαρτυρίες, γιὰ ἀνεπίτρεπτους ἐνδοτισμούς, παραχωρήσεις καὶ συμπτώσεις.

Ἐπὶ τῆς ἄλλης πλευρᾶς καὶ ὑπάρχει καὶ μιὰ μεγάλη ἀπὸ πολλοὺς σιωπὴ, ἀνέκφραστη, φοβισμένη καὶ λίαν ἀνησυχητικὴ.

Τῆς ἐπισκέψεως τοῦ ποντίφικος στὸ Φανάρι προηγήθηκε ἐπίσκεψη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου, ἕνα μῆνα περίπου πρὶν, στὸ Ἅγιον Ὄρος. Τῆς ἐπισκέψεως τοῦ πάπα ἀκολούθησε ἡ ἐπίσκεψη τοῦ ἀρχιεπισκόπου στὸ Βατικανόν.

Ἐπιφανέως φαίνεται κάποια σημασία ἢ σειρὰ αὐτῆ τῶν ἐπισκέψεων αὐτῶν. Οἱ Ἀγιορεῖτες δὲν μίλησαν τότε γιὰ τὴν ἐπικείμενη ἐπίσκεψη τοῦ πάπα. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος δὲν θὰ παραστεῖ, ἀναφέρεται, σὲ

λειτουργία, ὅπως ἔγινε στὸ Φανάρι. Ὁ ἕνας ἔτσι καλύπτει τὸν ἄλλο καὶ τὸν δικαιολογεῖ.

Κανεῖς δὲν μιᾶ σθεναρά. Ὅποιος μιᾶ, ἂν δὲν θεωρεῖται φανατικός, χαρακτηρίζεται ὀπισθοδρομικός, στενοκέφαλος, μύωπας, ἀρτηριοσκληρωτικὸς ἢ ἀκόμη καὶ φαιδρὸς καὶ γραφικός.

Βεβαίως θὰ πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι δυστυχῶς ἡ ὀρθόδοξη παραδοσιακὴ γραμμὴ ὑποστηρίζεται ἐνίοτε ἀνορθόδοξα μὲ ἀρές, ὑβρεις, θυμούς, ἀπειλές, φωνές, ἀκραίες θέσεις, ἀτεκμηρίωτες ἐκφράσεις καὶ ἀναληθεῖς ὑπερβολές.

Χρειάζεται μεγάλη γνώση, ὑπευθυνότητα, σοβαρότητα, ψυχραιμία, νηφαλιότητα καὶ διάκριση. Δὲν θὰ διορθωθεῖ ἕνα κακὸ μ' ἕνα ἄλλο κακὸ. Μὲ τὴν ἐμπάθεια δὲν μπορεῖ νὰ ἔλθει καλὸ.

Δὲν θ' ἀποσχισθοῦμε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ποτέ. Θὰ παραμείνουμε πάντοτε πιστὰ τέκνα τῆς Μίας, Ἁγίας, Ἀποστολικῆς, Ὁρθόδοξης, Μητέρας Ἐκκλησίας μας. Ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς π' ἀναπνέουμε καὶ κινούμεθα συνεχῶς μὲ σεμνότητα, ταπεινώση, γνησιότητα, εἰλικρίνεια καὶ ἀφοβία. Θὰ καταθέτουμε τὴν ἀγωνία μας, τὸν λογισμό μας, τὸ παράπονό μας, τὸν καῦμό μας, τὴν ἔγνοια μας, τὴν ἀνησυχία μας καὶ τὴν ἐλπίδα μας**.

Τὰ κακῶς κείμενα, οἱ παραχαράξεις, οἱ νοθεύσεις σκανδαλίζουν πολὺ τὶς εὐαίσθητες συνειδήσεις.

Εἶναι λάθος; Ἐμεῖς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκφραστοῦμε; Θὰ πρέπει νὰ περιορισθοῦμε στὸ κομποσχοῖνι μας; Ἔτσι χαρακτηρίζεται κάποιων ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν μοναχισμό; Θὰ πρέπει μόνο νὰ ἐπιφωνοῦμε, ἐπικροτοῦμε καὶ χειροκροτοῦμε πάντοτε κι ἔτσι θὰ εἴμαστε οἱ καλοὶ μοναχοί; Ἀκόμη καὶ ὅταν παραγκωνίζονται ἢ παρερμηνεύονται οἱ Θεῖοι καὶ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ τὸ Πηδάλιο τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἱερὰ Παράδοση, ἡ ἀρχαία τάξη, οἱ ἱεροὶ θεσμοί, τὰ πατροπαράδοτα λόγια, ἡ ὁδὸς τῶν ἁγίων Πατέρων μας; Δὲν ἰσχύουν σήμερα οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας περὶ συμπροσευχῆς μετὰ αἰρετικῶν;

Δὲν εἶναι συμπροσευχὴ ὅταν ὁ Πατριάρχης ἐναγκαλίζεται τὸν πάπα στὸ «ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους»; Πρόκειται γιὰ φιλοφρόνηση; Τί σημαίνει ὁ ἱερὸς ἀσπασμὸς τῆς ἁγίας ὥρας ταύτης; Δὲν εἶναι συμπροσευχὴ ἢ ἀπαγγελία τοῦ «Πάτερ ἡμῶν» ὑπὸ τοῦ πάπα ἐν ὥρᾳ θείας λειτουργίας; Ἔχουν ἡμερομηνία λήξεως οἱ Ἱεροὶ Κανόνες; Ἔχουν μεταποιηθεῖ καὶ μεταλλαγεῖ; Ποία ἡ οὐσιαστικὴ πρόοδος ἐκ τῆς τοιαύτης συναντήσεως; Ὅταν ὁ πάπας ἐν μέσῳ Φαναρίῳ μίλησε περὶ

τοῦ παπικοῦ πρωτείου καὶ ἐν Ἐφέσῳ περὶ ἐνώσεως τῶν χριστιανῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως διὰ τῆς Οὐνίας; Ἡ ἐνώση θὰ ἐπιτευχθεῖ μὲ τὸ νὰ γίνουμε ὀρθόδοξοι Οὐνίτες;

Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ ἀρχιεπισκόπου στὸ Βατικανό, παρὰ τὴν ἀρνητικὴ ἀπόφαση τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σὲ τί ἀποσκοπεῖ; Σὲ προβολή; Σὲ ἀνύψωση; Σὲ διαφήμιση; Σὲ παραγκωνισμό τοῦ Φαναρίου; Σὲ ἐπαναλαμβανόμενες συζητήσεις περὶ εἰρήνης, ἀλληλεγγύης, ἀντιτρομοκρατίας καὶ ἀναπτύξεως δημοσίων σχέσεων;

Ἔλα αὐτὰ εἶναι δεδομένα, γνωστά, ὑπάρχουν καὶ συνεχίζονται. Τὰ λέγουν καὶ τὰ πράττουν καὶ ἄλλοι καὶ ἀλλόθρησκοι καὶ ἄθεοι καὶ πολιτικοὶ καὶ διάφοροι.

Σὲ τί ἄλλαξε ὁ παπισμός, ὥστε νὰ τρέχουμε πίσω του; Οἱ μεγάλοι λόγοι περὶ ἱστορικῆς μνήμης καὶ ἑλληνορθόδοξου παραδόσεως λησμονήθηκαν; Δὲν γνωρίζουμε τί ἔπραξε ὁ παπισμὸς ἐπὶ μία χιλιετία; Ἦταν φονταμενταλιστὲς οἱ ἅγιοί μας, ποὺ ἐφιστοῦσαν τὴν αὐστηρὴ προσοχὴ τῶν πιστῶν στὸν μέγιστο παπικὸ κίνδυνο; Ὅτι γίνεται γιὰ πρώτη φορὰ δὲν σημαίνει ὅπωςδὴποτε ὅτι εἶναι θετικὸ ἱστορικὸ γεγονός. Ἡ ἐπιφύλαξη, ἡ προσοχὴ τόσων καὶ τόσων λογίων, σοφῶν, ἐναρέτων, ταπεινῶν, ἁγίων, πατριαρχῶν, ἀρχιεπισκόπων, ἐπισκόπων, πρεσβυτέρων, καὶ μοναχῶν ἐπὶ τόσους αἰῶνες ἦταν λανθασμένη; Εἴμεθα σίγουρα σοφώτεροι ὅλων αὐτῶν τῶν προηγούμενων; Ὅτι πάλι ἀνίερο ἐπαναλαμβάνεται δὲν σημαίνει καθόλου ὅτι καθαγιάζεται καὶ λαμβάνει ἐξιλέωση.

Ἐνθυμούμεθα τὸν μακαριστὸ ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ, ποὺ δὲν φημιζόταν γιὰ τὴν πολυγραμματοσύνη του, ἀλλά, ποὺ σοβαρὰ διερωτᾶτο μετὰ πολλῆς συνέσεως ἂν εἶναι Ἐκκλησία ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ καὶ τί σχέση θὰ μπορούσε νὰ ἔχει ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς λογχοφόρους τῆς Δύσεως...

Σήμερα ὀρισμένοι ἐπίσκοποι δὲν θεωροῦν αἰρετικούς τοὺς παπικούς, δὲν θεωροῦν τίποτε τὸ σημαντικὸ τῆς συμπροσευχῆς. Οἱ καιροί, λέγουν, ἔχουν ἀλλάξει. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὅμως, ἀλλάζει; Δυστυχῶς, κάποιοι ἀνώτεροι κληρικοὶ προερχόμενοι ἀπὸ θρησκευτικὲς ὀργανώσεις ἡγοῦνται τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς ἐκκοσμικεύσεως μὲ καύχηση. Λύπη προκαλοῦν γιὰ τὴν ἀναιροῦν καὶ κάποια χαρίσματά

τους. Φαίνεται πὼς θὰ πρέπει μᾶλλον τώρα ν' ἀναζητᾶμε τοὺς ὀλιγώτερο μορφωμένους πατέρες, πιὸ σεμνοὺς κληρικοὺς, πιὸ εὐλαβεῖς καὶ πιὸ λειτουργικοὺς.

Εἰλικρινὰ μὲ πόνο καὶ ἀγάπη σύρουμε τὶς ἀπλές, λιτὲς κι' ἐγκάρδιες αὐτὲς γραμμές. Περιπτὸ νὰ ξανατονίσουμε τὸν ἄπειρο σεβασμὸ μας στοὺς θεσμοὺς καὶ τὰ πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας. Συγκεκριμένες τακτικὲς κρίνουμε μὲ ἀληθινὸ πόνο καὶ μεγάλη ἀγάπη.

Μιλᾶμε φυσικὰ ὄχι ὡς ὅσοι, ἂν μόνο οἱ ὅσοι μπορούσαν νὰ μιλοῦν θᾶπρεπε νὰ παύσει τὸ κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ὡς πιστὰ τέκνα Αὐτῆς. Θὰ μπορούσαμε ἄνετα νὰ σιωπήσουμε κι ἐμεῖς. Δὲν κάνουμε τοὺς γενναίους. Δὲν εἶναι γενναιότητα νὰ ὑποστηρίξεις ἀλήθειες, ἀλλὰ ὑποχρέωση καὶ ἀναγκαῖο καθῆκον.

Θὰ μπορούσαμε νὰ χειροκροτοῦμε κινήσεις, μετακινήσεις, ἀσπασμοὺς καὶ χειρονομίες καλῆς θελήσεως. Νὰ σκορπίζουμε χαμόγελα, συγκινήσεις, συναισθηματισμοὺς, ὠραιολογίες καὶ ἀγαπολογίες. Δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο νὰ τὸ κάνουμε. Ἄδυνατοῦμε, ὅμως, νὰ πείσουμε πρὸς τοῦτο τὸν ἑαυτὸ μας. Μᾶς ἐλέγχει αὐστηρὰ τὸ ἱερὸ παρελθὸν ὀσιομαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν τοῦ ἁγιοτρόφου καὶ ἁγιοτέκνου Ἀγίου Ὑδρου.

Ἐμεῖς ταπεινά, ὀλόθερμα, ὀλόψυχα καὶ ὀλοκάρδια θὰ συνεχίσουμε βεβαίως νυχθημερὸν νὰ προσευχόμεθα «ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», «ὑπὲρ εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν», «ὑπὲρ τῶν ὀρθοτομούντων τὸν λόγον τῆς ἀληθείας».

Οἱ διάλογοι μπορούν νὰ συνεχισθοῦν μόνο ἂν μεταφέρουν τὴν Ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας, κατὰ τὸν π. Γ. Φλωρόφσκυ, ὅταν οἱ ἑτερόδοξοι «οὐσιαστικῶς βοηθοῦνται, ὅταν οἱ Ὁρθόδοξοι διὰ συνεχοῦς Ὁρθοδόξου στάσεως τοὺς ὑποδεικνύουν τὸ μέγεθος τῆς πνευματικῆς ἀσθενείας των καὶ τὸν τρόπον τῆς θεραπείας αὐτῶν», κατὰ τὸ κείμενο τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἀγίου Ὑδρου τῆς 9.4.1980.

Ἡ ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ πρέπει πάντοτε νὰ μεταφέρεται ἄφοβα, ἀκέραια, γνήσια καὶ ταπεινά. Πάντοτε «ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀγάπῃ», «ἐν φόβῳ Θεοῦ», «ἐν ἐλπίδι», «ἐν ἐκτενεῖ δεήσει».

Δὲν κατακρίνουμε κανένα. Ἐλέγχοντες ἐλεγχόμεθα. Εἶναι πολλοί, ποὺ σκέπτονται αὐτὰ τ' ἀπλὰ καὶ σημαντικά. Δὲν εἶναι ὀρθὸ νὰ περιγελοῦμε τὴν καλὴ ἀγωνία τῶν πιστῶν. Ν' ἀναπτύσσονται ἐκκλησιαστικὲς δημόσιες σχέσεις γιὰ κοντόθωρες διεκδικήσεις, μὲ δικαιολογήσεις, ποὺ δὲν πείθουν, ν' ἀνανεώνεται ἢ ἀναβαθμίζεται τὸ

προφίλ ὀρισμένων ἐκκλησιαστικῶν ταγῶν, νὰ μὴ λέγεται ὅλη ἡ ἀλήθεια, νὰ σκανδαλίζεται δίκαια τὸ μικρὸ ποίμνιο, ν' ἀναμένεται βοήθεια ἀπὸ καταδικασμένες ἐξουσίες γιὰ κοσμικότητα, ἀλλοτρίωση, ἐπαρση καὶ ἀντιευαγγελικότητα.

Λέγοντας αὐτὰ ξαναλέμε ὅτι δὲν εἴμεθα ἐπαρκεῖς. Ὅλοι ἀξίζει ν' ἀγωνιζόμαστε ὑπομονετικὰ κ' ἐπίμονα νὰ γίνουμε πρὸ Ὁρθόδοξοι. Δὲν μεγιστοποιοῦμε τὰ γεγονότα, δὲν κυνηγᾶμε φαντάσματα, δὲν φοβόμαστε ὅπου δὲν ὑπάρχει φόβος, δὲν ἀπεμπολοῦμε τὴν εὐθύνη καὶ τὸ χρέος μας καὶ προσευχόμεθα θερμότερα καὶ ταπεινότερα, τώρα, ὑπὲρ διαφωτίσεως πάντων.

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ 1670/2.2.2007, σελ. 1 καὶ 7. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(**) **Σημ.ἡμ.:** Σὲ πολλὰ ἀπὸ τὰ κείμενα, τὰ ὁποῖα ἐγράφησαν ὑπὸ τῶν *Νεοημερολογιτῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν* ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου 2006 καὶ ἐξῆς, ὡς δικαία ἀντίδρασις στὰ γεγονότα Φαναρίου-Βατικανοῦ, ἐπαναλαμβάνεται ἡ *ἐπὶ φῶς*: «**Δὲν θ' ἀποσχισθοῦμε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ποτέ...**».

• Θεωροῦμε ὡς ἥκιστα σοβαρὸ νὰ ἐπαναμβάνεται συνεχῶς ἡ ἐπὶ φῶς αὐτή, διότι –ἐκτὸς τῶν ἄλλων– μαρτυρεῖ τὴν ὑπαρξὶ ἐνὸς ἀδικαιολογήτου *ἄγχους* ἐνώπιον τοῦ χρέους νὰ διακοπῇ ἡ κοινωνία τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων μὲ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ἐπισκόπους, τοὺς φερομένους ὡς ὀρθοδόξους.

• Ὑπενθυμίζομε, ὅτι οἱ *ἀποτειχιζόμενοι*, ἦτοι οἱ *διαστελλόντες ἑαυτοὺς τῆς κοινωνίας ἐκ τῶν δημοσῶν κηρυττόντων καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας διδασκόντων αἰρέσεις κατεγνωσμένας*, «οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον», ἤγουν δὲν ἀποσχίζονται καὶ δὲν ἐξέρχονται τῆς Ἐκκλησίας, «ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ῥύσασθαι»· ὅθεν, «οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται», «ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς Ὁρθοδόξοις ἀξιοθήσονται»· «οὐ γὰρ ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν» (Πρωτοδευτέρας Ἁγίας Συνόδου, Ἱερὸς Κανὼν ΙΕ').

• Δυστυχῶς, δὲν ἔχομε διαπιστώσει ἓνα ἀντίστοιχο, ἀπόλυτα δικαιολογημένο, *ἄγχος* ἐκ μέρους τῶν *Νεοημερολογιτῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν* ἀπὸ τὸ ὄντως συγκλονιστικὸ γεγονός, ὅτι «**τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ**» (π. Θ. Ζήσης), ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ἔχει διαρραγῇ ἡ ἐνότης τῆς ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίας τῶν Ἁγίων μὲ τὴν ἐπὶ γῆς οἰκουμενιστικὴ Ἐκκλησία.

Ἄρα γε, τί προέχει: ἡ ἐνότης μὲ τοὺς Ἁγίους ἢ ἡ ἐνότης μὲ τὶς οἰκουμενιστικὲς ἐπίσημες Διοικήσεις, οἱ ὁποῖες φέρουν τὸ ἐπίχρισμα τῆς Ὁρθοδοξίας;

♦ Δὲν ἔχει ἴσως προσεχθῇ καὶ κατανοηθῇ πλήρως ἡ σχετικὴ παρέμβασις τοῦ σεβαστοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Κορναράκη, ὁ ὁποῖος κατακλείων τὴν θαυμάσια κριτικὴ του ἀνάλυσι ἐπὶ τῆς *Ἀνακοινώσεως τῆς Ἱεράς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους* (17/30.12.2006), θέτει τὰ ἐξῆς πολὺ εὐγλωττα ἐρωτήματα:

• «**Ποῖος φωτισμὸς τοὺς πληροφορεῖ [τοὺς Ἁγιορείτας Ἡγουμένους] ὅτι "οἱ μερικοὶ (ἔστω) πιστοὶ καὶ εὐλαβεῖς Ὁρθόδοξοι", ὑπερασπιστὲς**

τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως, στὴν περίπτωση, πού, ὃ μὴ γένοιτο, δημιουργηθεῖ σχίσμα, αὐτοὶ θὰ πρέπει νὰ ἀποκοποῦν ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας;

- Γιατί θέλουμε κάποιους καὶ εὐλαβεῖς καὶ Ὁρθόδοξους, ἀλλὰ ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας; Ἄν ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία ἐμμένει στὶς αἵρέσεις, πὺ καταδικάζουν οἱ Πατέρες καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, καὶ ἄρα, στὴν περίπτωση αὐτή, δὲν εἶναι πλέον Ἐκκλησία, ἀλλὰ *“ἐκκλησία”*, δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀποκοπεῖ ἢ αἵρεση ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία;

- Πῶς ἐννοοῦν ἄραγε τὴν Ἐκκλησία οἱ κ.κ. Ἡγούμενοι; Καὶ αἵρετική καὶ Ἐκκλησία; Ποίος πρέπει νὰ ἀποκοπεῖ; ἀπὸ ποιόν;».

(Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ 1674/26.1.2007, σελ. 5)